

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/61/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5416010069
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5416010069.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Urbanovej a sudkýň JUDr. Evy Kyselovej a JUDr. Marcely Malatkej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. novembra 2017 v Žiline, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Dolný Kubín proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 9T/19/2016 zo dňa 29.6.2017, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom senát Okresného súdu Dolný Kubín postupom podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodil obžalovaného T. A. spod obžaloby Okresnej prokuratúry Dolný Kubín, sp.zn. Pv 66/15 zo dňa 26.4.2016 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, 3 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe ako je uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tak, že prokurátor neunesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení v podanej obžalobe. Na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dôkazy, ktoré navrhol prokurátor vykonať a žiadne ďalšie návrhy v tomto smere neboli z jeho strany podané. Ďalej dôvodil tým, že obžalovaný už v prípravnom konaní prostredníctvom obhajcu predložil dôkazy a uviedol tvrdenia smerujúce k zbaveniu sa trestnoprávnej zodpovednosti a k preukázaniu, že taký čin sa vôbec nestal. Aj v konaní pred súdom pokračoval súbežne v týchto dvoch líniách obhajobných tvrdení keď uvádzal, že zodpovednosť za vedenie účtovníctva a archiváciu účtovných dokladov nesie druhý konateľ a súbežne navrhoval dôkazy preukazujúce oprávnenosť uplatnených nárokov spoločnosti PMHL, s.r.o. v súvislosti s účtovaním DPH (výpovede svedkov H., V., H.). Tieto tvrdenia obžalovaného a dôkazy boli v prípravnom konaní orgánmi činnými v trestnom konaní ignorované. Je pravdou, že spoločnosť PMHL, s.r.o. (právnická osoba) ako účastník daňového konania bola pasívna pri vykonávaní daňovej kontroly. To však nebráni obžalovanému (fyzická osoba), aby v inom (trestnom) konaní prejavil aktívnejší postoj. S nečinnosťou kontrolovaného daňového subjektu v daňovom konaní nie sú predsa spojené žiadne prekluzívne účinky ohľadom možnosti predkladania dôkazov v trestnom konaní. V danom prípade nemožno striktno vychádzať len z podkladov vykonanej daňovej kontroly. Pri rozhodovaní o trestnoprávnej zodpovednosti konkrétnej fyzickej osoby je potrebné prihliadnuť aj na všetky ďalšie skutočnosti a dôkazy, ktoré medzičasom (po vykonaní daňovej kontroly) vyšli najavo. Inak by trestné konanie strácalo svoj hlavný význam a jeho účel by bol zúžený len na rozhodnutie o treste, keďže vina by bola automaticky odvodzovaná od výsledku správneho (daňového) konania. V ďalšom konajúci súd dôvodil tým, že oslobodzujúci rozsudok nie je rozhodnutím o nevine obžalovaného. Pre odsúdenie musí byť jednoznačne preukázané, že sa skutok stal, že je trestným činom a že ho spáchal práve obžalovaný, ktorý je zaň trestne zodpovedný. Naproti tomu pre oslobodenie obžalovaného nie je potrebné mať preukázané, že nespáchal žalovaný skutok, ale stačí, ak nie je preukázané, že taký čin spáchal práve on. Podľa konajúceho súdu orgány činné v trestnom konaní (polícia, prokuratúra) nepredložili dostatok

dôkazov, ktoré by súdu umožňovali jednoznačne konštatovať, že skutok uvedený v obžalobe spáchal práve obžalovaný, ale ani to, že sa skutok vôbec stal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie prokurátor. Podaním zo dňa 31.8.2017 odvolanie písomne odôvodnil. Uviedol, že s právnymi závermi súdu vyjadrenými v odôvodnení jeho oslobodzujúceho rozsudku sa nemožno stotožniť. Prípravné konanie bolo vykonané v súlade so všetkými zásadami trestného konania priamo sa vzťahujúcimi k danej veci. To, či konkrétna osoba bude trestne stíhaná a kto to bude, je vo výlučnej kompetencii orgánov činných v trestnom konaní, nie súdu. Súd rozhoduje až na podklade podanej obžaloby a len o osobe, na ktorú bola podaná taká obžaloba. Ani v prípade, ak by žalovaný skutok mali spáchať viaceré osoby (podľa názoru súdu), nezbavuje táto okolnosť žalovanú osobu trestnoprávnej zodpovednosti a to práve s poukazom na tzv. individuálnu trestnú zodpovednosť (§ 20 Tr. zák.). Vo vzťahu k „neprodukovaniu“ ďalších dôkazov zo strany prokuratúry je potrebné uviesť, že všetky potrebné dôkazy vykonané boli. Súd sa zameril v tomto smere v podstate len na jeden ďalší dôkaz, ktorý mohol byť vykonaný, a to výsluch druhého konateľa obchodnej spoločnosti PMHL, s.r.o. Dolný Kubín, štátneho občana Rumunskej republiky. Je nutné zdôrazniť, že táto osoba bola v prípravnom konaní vypočutá v rámci žiadosti o právnu pomoc orgánmi Rumunska, a práve z dôvodu objasnenia skutkových okolností. Keďže z výpovede tejto osoby nevyplývali žiadne iné závažné skutočnosti, neboli konštatované dôvody na opakovaný výsluch. Okrem iného bolo jednoznačne preukázané, že všetky subjekty - podnikateľskí partneri predmetnej obchodnej spoločnosti, spolupracovali vlastne len s obžalovaným. Z toho je teda evidentné, že za celú spoločnosť konal len on a druhý konateľ, štátny občan inej republiky, bežne sa na území Slovenska nezdržujúci bol len tzv. bielym koňom. Ak by aj súd dospel k záveru, že sú tu skutočnosti nasvedčujúce vyvedeniu trestnoprávnej zodpovednosti aj inej osoby, o tomto je oprávnený rozhodnúť len policajt a prokurátor a tento fakt neznamená pre páchatela „presun“ jeho zavinenia na inú osobu. Dôležité je tiež uviesť, že ak bol súd toho názoru, že je nevyhnutné znovu vykonať výsluch daného svedka, mohol tak urobiť sám bez porušenia akýchkoľvek právnych noriem, v zmysle § 2 ods. 11 Tr. por. Ak sa takýto postup môže a uplatňuje v iných trestných veciach, nebol dôvod neuplatniť ho aj v tejto konkrétnej veci. V ďalšom odvolateľ uviedol, že je naliehavé poukázať na názor súdu v ktorom namietal výsledky daňovej kontroly s tým, že z nich nemožno striktné vychádzať. Je pravdou, že taký dôkaz nie je a nemôže byť jediným usvedčujúcim dôkazom, ale zdôrazniť treba fakt, že nejde o žiadne samovoľné zistenie nejakého súkromnoprávneho subjektu, ale o zistenie štátneho orgánu, konajúceho a postupujúceho v zmysle príslušných právnych predpisov v rámci kompetencie danej a uloženej mu priamo zákonom. V nadväznosti na popísané, osobitne odvolateľ upozornil, že je nutné zamerať sa na dôvod, pre ktorý súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby. Bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný v daňovom priznaní k DPH za štvrtý štvrtrok 2012 si uplatnil odpočítanie DPH, a to na základe fiktívnej faktúry s označením „Neviem ešte“. Táto faktúra bola predložená daňovému úradu. Je preto nepochopiteľné, že podľa názoru súdu sa skutok nestal. Účelová obhajoba obžalovaného v tomto smere, že faktúra ani nespĺňala zákonom vyžadované náležitosti v zmysle Zákona o účtovníctve je naopak dostatočne vyvrátená všeobecne známymi skutočnosťami, a to že práve preto, že obžalovaný „podnikal“ už istý čas a podával daňové priznania a vykonával všetky ostatné účtovné úkony, mal dostatok znalostí aj v týchto veciach. Nemožno v žiadnom prípade uveriť, že práve vo vzťahu k tejto jednej faktúre tomu tak nebolo. Naopak všetky doteraz zistené okolnosti nasvedčujú nepravdivosti jeho tvrdení. Záverom odvolateľ konštatoval, že z hľadiska obžaloby súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, avšak zistený skutkový a právny stav nevyhodnotil správne. Navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

K dôvodom písomne podaného odvolania prokurátora sa vyjadril obžalovaný podaním zo dňa 11.9.2017. Prostredníctvom obhajcu uviedol, že odvolanie prokurátora považuje za nedôvodné, pričom argumentácia v tomto odvolaní uvedená je jednak nesprávna a sčasti aj irelevantná. Vo vzťahu ku konkrétnym námietkam uvedeným v odvolaní v prvom rade uviedol, že v žiadnom prípade nespochybňuje kompetenciu orgánov činných v trestnom konaní stíhať, resp. podať obžalobu na konkrétnu osobu, avšak s týmto oprávnením je spojená zodpovednosť za unesenie dôkazného bremena. Pokiaľ obžaloba poukazovala na výsluch druhého konateľa, tak tento bol vypočutý ešte pred vznesením obvinenia, nebol vykonaný kontradiktórne, a preto je v konaní pred súdom nepoužiteľný. Tvrdenie odvolateľa, že druhý konateľ bol tzv. bielym koňom nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Vo vzťahu k výsledkom daňovej kontroly obžalovaný uviedol, že okresná prokuratúra tieto výsledky vôbec nekonfrontovala s ďalšími dôkazmi, ktoré výsledky tejto kontroly jednoznačne vyvracajú. Navyše v konaní nebola zabezpečená účtovná dokumentácia spoločnosti PMHL, s.r.o. a neboli vykonané ani

krížové daňové kontroly. Z ustálenej judikatúry a rozhodovacej činnosti súdov je jednoznačné, že pre závery o spáchaní zločinu skrátenia dane a poistného sú práve uvedené dôkazy nevyhnutné a pri ich absencii nemožno jednoducho vychádzať len zo záverov daňovej kontroly. Pri daňovej kontrole sa totiž vychádza z úplne iných princípov a zásad, ako pri trestnom konaní a nemožno preto závery daňovej kontroly nekriticky preberať do záverov trestného konania, už len z toho dôvodu, že pri daňovej kontrole sa vychádza z „prezumpcie viny“ a nutnosti daňového subjektu „preukazovať skutočnosť na svoju neviny“, pričom v trestnom konaní je to presne naopak. Pre účely trestného konania a najmä pre vyvodenie trestnej zodpovednosti je neprípustné strohé preberanie záverov daňovej kontroly ohľadom oprávnenosti, resp. neoprávnenosti určitého daňového výdavku. Podľa obžalovaného sa obžaloba mylí, keď vo svojom odvolaní uvádza, že si uplatnil odpočítanie DPH na základe fiktívnej faktúry s označením „Neviem ešte“, nakoľko takáto faktúra nikdy neexistovala, ani existovať nemohla, a preto nebola a ani nemohla byť predložená daňovému úradu. V závere tohto svojho podania poukázal na faktúry vystavené v rozhodnom období s tým, že v konaní pred okresným súdom bolo preukázané, že DPH na vstupe činí celkovo čiastku 112.643,33 Eur, pričom táto prevyšuje DPH na výstupe vo výške 108.711,35 Eur, a preto je skutočne vylúčené spáchanie skutku uvedeného v obžalobe. Za situácie kedy obžaloba nespochybňovala skutkové zistenia ani vykonané dokazovanie je podané odvolanie bezpredmetné. Pokiaľ prokurátor v závere odvolania navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie, podľa názoru obžalovaného na takýto postup nie je dôvod, nakoľko z obsahu daného odvolania vyplýva, že obžaloba nespochybňuje vykonané dokazovanie a nemá, a v konaní pred okresným súdom ani nemala žiadne dôkazné návrhy. S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti obžalovaný navrhol, aby krajský súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné v súlade s ustanovením § 319 Tr. por. zamietol.

Krajský súd o odvolaní prokurátora konal na verejnom zasadnutí. Prítomný prokurátor trval na dôvodoch podaného odvolania, i na návrhu v ňom uvedenom. Obžalovaný sa na verejne zasadnutie neustanovil. Upovedomenie o termíne verejného zasadnutia mu bolo doručené dňa 16.10.2017, teda riadne a včas. Jeho neúčast' pre pracovnú zaneprázdnenosť ospravedlnil obhajca. Obhajca navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd ako súd odvolací na podklade odvolania podaného prokurátorom, po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Pri preskúmaní prihliadal i na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale sú takej povahy, že by mohli byť dôvodom na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolanie prokurátora bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom, avšak je nedôvodné.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky potrebné dôkazy v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci a procesný postup, ktorý ho viedol k vyhláseniu oslobodzujúceho rozsudku bol správny a zákonný.

Krajský súd pri plnení prieskumnej povinnosti zistil, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku okresný súd rešpektoval všetky základné zásady trestného konania, najmä zásadu zákonného trestného procesu podľa § 2 ods. 7 Tr. por., zásadu práva na obhajobu podľa § 2 ods. 9 Tr. por., zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., i zásadu rovnosti strán (kontradiktórnosti) podľa § 2 ods. 14 Tr. por. Krajský súd teda konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhláseniu rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú. V odôvodnení rozsudku v súlade s § 168 Tr. por. stručne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a vysvetlil na základe akých dôvodov a prečo dospel k oslobodzujúcemu rozhodnutiu. Aj podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania v predloženej veci odôvodňujú postup podľa § 285 písm. a) Tr. por.

Podľa obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Dolný Kubín, sp.zn. Pv 66/15 zo dňa 26.4.2016 mal obžalovaný T. A. konaním popísaným v tejto obžalobe naplniť znaky skutkovej podstaty zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, 3 Tr. zák., a to tak, že ako konateľ obchodnej spoločnosti PMHL, s.r.o., so sídlom v Dolnom Kubíne dňa 26.1.2013 v daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty za obdobie štvrtého štvrtroka 2012 si na základe fiktívnej faktúry od dodávateľa s označením „Neviem ešte“

na sumu 652.268,10 Eur uplatnil odpočítanie DPH, čím znížil svoju vlastnú daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty vo výške 108.711,35 Eur.

Primárne treba uviesť, že daňou treba rozumieť povinnú, zákonom ustanovenú finančnú sumu, ktorú fyzická alebo právnická osoba odvádza zo svojich príjmov alebo na základe iných zákonom ustanovených skutočností v prospech verejných rozpočtov a účelových fondov na úhradu verejných výdavkov vo vopred určenej výške a v ustanovených lehotách. Daň vyberajú orgány štátu a orgány miestnej samosprávy.

Skrátením dane treba rozumieť akékoľvek konanie páchatel'a, v dôsledku ktorého mu príslušný štátny orgán alebo orgán verejnej samosprávy vyrubí daň v nižšej než zákonom určenej sume, alebo k vyrubeniu dane vôbec nedôjde.

Pokiaľ odvolateľ poukázal na výsledky daňovej kontroly dotknutej spoločnosti, ktorej konateľom v rozhodnom období bol obžalovaný T. A. je nespochybniteľné, že v účtovnom denníku tejto spoločnosti pod položkou „Neviem ešte“ je uvedený základ dane 650.268,10 Eur, z ktorej čiastky si daňový subjekt uplatnil odpočet dane vo výške 108.711,35 Eur. Je tiež nespochybniteľné, že uvedená spoločnosť ako účastník daňového konania bola pri vykonávaní daňovej kontroly pasívna a nereagovala na predvolania a výzvy správcu dane. Tvrdeniu odvolateľa zodpovedá, že daňový subjekt, spoločnosť PMHL, s.r.o. správcovi dane nepredložil potrebné doklady na základe ktorých uplatnil odpočítanie dane v zdaňovacom období za štvrtý štvrtrok 2012. Správca dane v procese výkonu daňovej kontroly využil všetky možnosti k overeniu odpočítania dane, t.j. k objasneniu všetkých okolností, ktoré by umožnili prijať záver, že podmienky pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty boli splnené.

Na tomto mieste odvolací súd reaguje na výhrady odvolateľa a uvádza, že nikto nespochybňuje správnosť záverov daňovej kontroly a ani to, že ide o zistenie štátneho orgánu, konajúceho a postupujúceho v zmysle príslušných právnych predpisov v rámci kompetencie danej a uloženej mu priamo zákonom. Odvolateľa však treba upozorniť, že pre účely trestného konania a najmä pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti je neprípustné len strohé preberanie záverov daňovej kontroly ohľadom oprávnenosti, resp. neoprávnenosti určitého daňového výdavku. Správne prvostupňový súd konštatuje, že i keď spoločnosť PMHL, s.r.o. (právnická osoba) ako účastník daňového konania bola pasívna pri vykonávaní daňovej kontroly, obžalovanému ako fyzickej osobe v trestnom konaní v žiadnom prípade nezaniklo právo preukazovať oprávnenosť odpočtu DPH. S tvrdením obhajoby, že pri daňovej kontrole sa vychádza z úplne iných princípov a zásad, ako pri trestnom konaní sa odvolací súd bez výhrad stotožňuje. Je tomu tak z dôvodu, že pri daňovej kontrole sa vychádza z „prezumpcie viny“ a nutnosti daňového subjektu preukazovať skutočnosť na svoju nevinu. V trestnom konaní je to presne naopak. Pri rozhodovaní o trestnoprávnej zodpovednosti konkrétnej fyzickej osoby je potrebné prihliadať aj na všetky ďalšie skutočnosti a dôkazy, ktoré po vykonaní daňovej kontroly vyšli najavo tak, ako to bolo v predloženej veci. V predmetnej veci orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v súlade so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu vecí podľa § 2 ods. 10 Tr. por., keď nezabezpečili relevantné a procesne spôsobilé dôkazné prostriedky, ktoré by preukazovali naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Prokurátor ako žalobca jednoznačne neuniesol dôkazné bremeno a vôbec nereagoval na vzniknutú dôkaznú situáciu, a to nielen v prípravnom konaní, ale ani v konaní pred súdom.

Z obsahu predloženého spisu je zistiteľné, že obžalovaný T. A. už v prípravnom konaní predložil prostredníctvom obhajcu dôkazy a uviedol tvrdenia, ktoré spochybňovali jeho trestnoprávnu zodpovednosť. Rovnako postupoval i v konaní pred súdom. Na hlavnom pojednávaní dňa 11.5.2017 predložil dôkazy - daňové doklady vystavené v rozhodnom období, ktoré nasvedčovali oprávnenosti pre uplatnenie odpočtu DPH. Prokurátor mal možnosť nielen sa s týmito daňovými dokladmi oboznámiť, ale tiež možnosť na túto vzniknutú dôkaznú situáciu reagovať. Na tomto hlavnom pojednávaní bol dokonca prítomný svedok P. B., zamestnanec Daňového úradu Dolný Kubín, ktorý vykonával daňovú kontrolu v spoločnosti PMHL, s.r.o. a tak bola možnosť konfrontovať závery daňovej kontroly s predloženými daňovými dokladmi. Prokurátor mal možnosť navrhnúť výsluch konateľa spoločnosti ASMARA, s.r.o., avšak zostal nečinný. Tvrdenie odvolateľa, že ak bol súd toho názoru, že je nevyhnutné doplniť dokazovanie výsluchom druhého konateľa spoločnosti PHML s.r.o., štátneho občana Rumunskej republiky mohol tak urobiť sám v zmysle § 2 ods.11 Tr. por., je neakceptovateľné. Konajúci súd sám takýto dôkaz vykonať nemohol, pretože by postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania

a v rozpore s právom na spravodlivý proces. V závere odvolací súd konštatuje, že je nepriateľné, aby sa trestnoprávna zodpovednosť obžalovaného vyvodzovala a rozsudok opieral len o závery daňovej kontroly bez toho, aby neboli zohľadnené ďalšie skutočnosti a dôkazy, ktoré vyšli najavo po vykonaní daňovej kontroly.

Nad rámec prieskumnej povinnosti odvolací súd dáva prvostupňovému súdu do pozornosti obžalovaciú zásadu (§ 2 ods. 15 Tr. por.) a s poukazom na to sa stotožňuje s tvrdením odvolateľa, že to, či konkrétna osoba bude trestne stíhaná a kto bude, je vo výlučnej kompetencii orgánov činných v trestnom konaní, a nie súdu. Súdnem nemôže žiadnym spôsobom zasahovať do práva prokurátora daného mu citovaným právnym ustanovením a nemôže ho nútiť, aby podal obžalobu aj na inú osobu a to i za situácie, že v danom prípade bolo preukázané, že osobami oprávnenými konať za dotknutú obchodnú spoločnosť boli dvaja konatelia.

S poukazom na uvedené krajský súd uzatvára, že ostatné odvolacie argumenty prokurátora boli neudržateľné a záver prvostupňového súdu, že orgány činné v trestnom konaní (polícia, prokurátor) nepredložili dostatok dôkazov, ktoré by umožnili jednoznačne vyvodiť záver, že skutok uvedený v obžalobe spáchal práve obžalovaný, ale ani to, že sa skutok vôbec stal zodpovedá stavu veci a zákonu.

Keďže prokurátor v odvolaní neuviedol žiadne také dôvody, pre ktoré by bolo potrebné rozhodnutie prvostupňového súdu zmeniť alebo zrušiť a odvolací súd po jeho prieskume nezistil žiadne pochybenie v procesnom postupe, ktorý predchádzal vyhláseniu oslobodzujúceho rozsudku, bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.